

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Genoplivelsen [Holger Danske 5. Sangkreds]

Citation: Ingemann, B. S.: "Genoplivelsen [Holger Danske 5. Sangkreds]", i Ingemann, B. S.: *Holger Danske*, udg. af Kristoffer Nyrop, 1893, s. 83. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann04tom-shoot-workid55186/facsimile.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Holger Danske

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

For sidste Gang tog jeg Smaadrenge paa Arm;
Til Afsked han putted sit Hoved i min Barm.
Jeg kyssed hans Pande og hybenrøde Mund;
Paa Hingsten jeg svang mig alt i den samme Stund.
Om Paradiset sang ved min Side John Præst;
Tilhage dog stured den tankefulde Gæst.
Ved Bamyans Port jeg saa endnu en Gang
Den dejliges Stør, som paa Lansespidsen hang.
Paa Bamyans Taarn jeg skimted allersidst
De Sjæle, jeg genfavner i Himmerig dog vist.

V.

Genoplivelsen.**Holgers Farvel til hans Tid.**

Der klang et Ord fra Holgers Bryst,
Det klang med gamle Dages Røst:
Farvell! det klang mod Syd, mod Nord —
Mod Himalaya klang hint Ord.
Farvell! jeg sang paa Bjærgets Stø;
I Sangen for et Liv forbi.
Det var, som alle Traade brast,
Der bandt min Sjæl til Verden fast.
Farvell! jeg sang i Taagers Dal;
Det klang som hist paa Ronceval:
Farvel, du Tid, fuldskøn og stor,
Med Karl og Ridderskabets Flor!

6*

Farvel, min rige Ungdomslyst,
Med Jomfrusang og Ridderdyst!
Farvel, du høje Stjernekrans,
Med alle mine Kroners Gians!
Farvell! — jeg sang paa øde Sti —
Er alt Bedriftens Dag forbi?
Har Sejrens Ørn min Hjelms forladt?
Og sjunger Livets Fugl Godnat?
Bortfor en Slægt med Heltery,
Som Blad i Skov, som Glimt i Sky?
Blev Glansen Skin — det store smaat?
Og Verden gammel — Livet graat?
Endnu min Kind var brun og rød:
Endnu var ej min Ungdom død.
Mit Haar var gult, min Pande glat —
Endnu sang Holger ej Godnat.
Farvell! Jeg sang dog til hin Tid
Med Jomfrusang og Ridder-Id.
Tilbage saa min Sjæl endnu —
Jeg kom en herlig Dag i Hu.

Holgers Sang om Livet.

Jeg saa kun tilbage. Mig Livets Lyst bortklang;
Da toned mig i Sjælen saa trøstelig en Sang:
Se frem, men ej tilbage! — Hvad Hjertet attraar,
Maaske dog engang under Solen du naar.

Lad Bølger bortrulle! lad Løvet flagre hen!
Rask bruser dog Strømmen, frisk Skoven staar igen.
Lad Solen formørkes og Maanen tage af!
Dog Sol og Maane stiger fuldkænsk over Hav.

Lad rulle det svundne i Tidernes Elv!
 Det Liv, der ej bortfarer, er Sjælen dog selv.
 Har Sjælens Liv ej Ende, saa er der ingen Død.
 Og vi er dog saa godt som i Paradiset fød.

Der springer en Kilde ved Livstræets Rod:
 I Verdenshavet strømmer Udødeligheds Flod;
 Og Havet ej ældes, og Jordens grønne Ø
 Hver Sommer staar forynget i livsgrønne Sø.

Een Draabe kun af Kilden, hvor først den udsprang!
 Een Blomst kun af Grenen, hvor Livets Æbler hang!
 Og Haaret aldrig graaner, og Sindet blir ej tungt;
 Men Hjertet gløder evig lyksaligt og ungt.

Hvor Livskilden springer, didhen staar min Hu.
 Hvor Livstræet blomstred, der blomstret det endnu.
 Se frem, men ej tilbage! — Hvad Sjælen attraar,
 Maaske dog engang under Solen du naar.

Men naar under Sol ej Sjælen, hvad den vil —
 Saa er der andre Sole og andre Stjerner til.
 Og slukkes alle Sole og Stjerner engang —
 Dog Livets Kilde springer, hvor evig den sprang.

Det lukkede Land.

Vi red i Landet, hvor Sol stod op,
 I Ørknens Sand og ved Havets Vove,
 I Flodens Dal og paa Bjergets Top
 Og dybt gennem natsorte Skove.

Vi hørte Bøflens og Panterens Røst
 Og Brøl fra Sjakalens og Tigerens Struber
 Og Hyl fra Hyæners hungrige Bryst
 Og Hvislen fra Slangernes Gruber.

Men lukt var Landet, hvor Fred kan bo,
 Hvor ej de skrigende Drifter stride,

Hvor Lanmet leger med Løvens Klo,
 Og Kiddet ved Parderens¹ Side.

En Nat jeg drømte ved Fjældets Fod:
 Ved Afgrundsdybet led Varschræster;
 Det var, som ved Verdens Ende jeg stod,
 Ved Jordlivets yderste Kyster.

Da braged det over Fjældet med Lyn,
 og spaltet syntes mig Bjærgemuren:
 Et Glanshav blænded mig Sans og Syn —
 Forklaret var Verdensnaturen.

Jeg stured ind i et fremmed Land;
 Dets Herlighed har i Verden ej Lige.
 Jeg saa, hvad Læber ej nævne kan
 Og Tunger ret aldrig udsige.

Et Glimt, lig Tankens Lyn i mit Sind —
 Et Blink — og Glansen var atter slukket.
 Et Blik kun i Paradishaven ind —
 Et Nu kun — og Fjældet var lukket.

Mig syntes, jeg saa i det ene Blink
 Hvad tusnd Liv skulde aabenbare.
 Mig syntes, jeg saa Kerubens² Vink;
 Mit Liv han vilde bevare.

Mig syntes, jeg vidste, hvor Kilden flød
 Med Blomst af Urten, som gror mod Dæden.
 Jeg vaagned ene. Min Hingst laa død.
 Frem gik jeg mod Morgenrøden.

¹ Se Side 42. ² Kerub, hebraisk Ord, der i det gamle Testamente bruges som Betegnelse for Engle af en særegen Form og Skikkelse.

Rejsen til Vidunderlandet.

Jeg Kroner havde vundet, men gav dem bort igen;
 Mit Navn fløj med Ry over Jorden.
 Den sidste Ven, mig fulgte, var ogsaa faret hen:
 — Jeg tænkte paa Folket i Norden.

Hos Havet stod jeg ene, ved Orientens Strand;
 Jeg steg paa den flyvende Snekke
 Den hele vide Verden dog ejed intet Land,
 Hvor Muld mig i Grav skulde dække.

Jeg vidste ej hvorlunde; det var vist ingen Drøm:
 Min Fod havde vandret saa vide;
 Mig syntes, jeg var kommen til Paradisets Strøm,
 Med Glavind og Sværd ved min Side.

Mig syntes, jeg var kommen til Paradisets Port;
 Den stod mellem Afgrund og Himmel.
 Men alt hvad jeg banked, det hjalp dog ikke stort;
 Ved Afgrunden styrted jeg svimmel.

Mig syntes, jeg var tørstig, men Verden var for tør;
 Dog Tankerne blev mig fuldmilde —
 Og da min Sjæl blev læsket, som ej i Verden før:
 Jeg øste af Livsstrømmens Kilde.

Jeg trode det til visse: jeg aldrig skulde dø;
 Mit Liv var som Aandens i Norden;
 Min Sjæl var som Folkets paa Daners grønne Ø:
 Den aldrig udslettes af Jorden.

Mig lysted nu at sejle til Verdens Ende hen;
 Helt underligt var jeg til Mode:
 I Syden og i Norden jeg ejed ingen Ven;
 End ej mig de Danske forstode.

De Mænd, jeg æred højest, de faldt paa Ronceval;
 Og død var Carolus den Store.

De kæreste forlod jeg ved Himalayas Dal;
 — Nu Bølgerne med mig bortfore.

Orkaner om mig brølte; paa Bølgebjerg jeg for;
 Og nu blev jeg lystig til Mode.
 Jeg hejsed alle Sejl, og jeg kyled bort mit Ror —
 Til Havet jeg trygt mig betro'de.

Jeg vidste ej hvorlunde; det var dog ingen Drøm:
 Mit Skib var blandt Klipper begravet.
 Ud Naglerne var fløjet; hver Planke drev for Strøm;
 Men jeg red paa Masten i Havet.¹

Jeg red som i Triumf til saa underfuld en Ø;
 Og Øen jeg kendte fuldnøje:
 Der skinned tusind Taarne og spejled sig i Sø
 Med Kroner og gyldene Fløje.

Det Slot jeg kendte nøje: jeg før engang det saa,²
 Da svandt det som Sky over Voven.³
 Nu stod det for mit Øje; paa Klippetind det laa
 Med Paladser i Guldæbleskoven.

Allaner jeg genkendte; den spejled sig i Sø
 Med Laurer og Myrter saa grønne.
 Der vinked mig fra Svalen⁴ paa underfulde Ø
 Med Kransen den skønneste skønne.

Om Rosekinden bølged de rige Lokkers Strøm;
 Det dejlige Hoved var højet.

¹ Troen paa store Magnetbjerges Eksistens var almindelig udbredt i Middelalderen og spiller en ret fremtrædende Rolle i Tidens eventyrlige Litteratur. Man mente, at saadanne Bjerge eller Klipper af „Segalsten“, som man sagde paa Gammeoldansk, fandtes i det fjerne Østen, og at ethvert Skib, som nærnede sig dem, var uundgaaelig fortabt, da den magnetiske Kvæft i lang Afstand uddrog alle Søm og Bolte af dets Sider. ² Svalg. Side 40—41. ³ Se Side 48.

Det var, som Naturens den hemmeligste Drøm
 Var malet den skønne i Øjet.

Jeg vidste ej hvorlunde — jeg fløj i hendes Favn,
 Som bar mig usynlige Vinger.
 Hun kransed mine Lokker; hun nævned mig ved Navn;
 Det klang mig, som Englerøst klinger.

„Jeg saa dig i din Vugge! Jeg saa din Heltegang!“
 — Saa sang hun den skønneste skønne —
 „Jeg holder, hvad jeg loved og ved din Vugge sang;
 Udødeligheds Krans skal dig lønne!“

„Det største var din Attraa; det største blev din Løn;
 Din Tid dog en Stund du skal glemme.
 Naturen dig kaared til alle Tiders Søn,
 Og helt skal du Livet fornemme.“

„Du øste af den Kilde, du øste af det Væld,
 Som underfuld Verden forynger.
 Du saa gennem Porten ved Helligdommens Fjæld,
 Hvor Fuglen i Livstræet synger.“

„Se! derfor skal du leve, naar Verden bliver graa;
 Mit Liv skal din Sjæl gennemstrømme.
 Til Daad skal du atter med Kæmpekraft udgaa;
 Til dit Folk dig forstaar, skal du drømme.“

„Hvad Verden kalder Drøm, er dog Sandhed i min Favn,
 I Naturens forborgneste Rige:
 De hemmeligste Tanker, de hemmeligste Savn
 Skal til Klarhed fra Dunkelhed stige.“

„Den Krone, du har vundet, er underfuld og stor;
 En større dog venter dig siden:
 Den gemmes ved din Vugge; den straalér højt i Nord —
 Den er Evighedskernen i Tiden.“

Jeg vidste ej hvorlunde; det var dog ingen Drøm:
 Hvad før jeg kun drømte, var fundet;
 Men dukket var mit Hoved i Glemselens Strøm,
 Og brat var hvert Minde forsvundet.

De gamle Dages Billed bortrulled i et Nu:
 Carolus og Roland var glemte;
 Sken Gloriant selv kom mit Sind ej mer i Hu —
 I Slor laa dog Minderne gemte¹.

Jeg leved hos den høje udødelige Fe
 I Morganas og Alfernes Rige.
 Mit Øre kunde høre, og mit Øje kunde se,
 Hvad Aartusinder først kan udsige.

Hvad Skjaldene kun aned, hvad Genien² kun saa.
 Som slumrer i Folkenes Sjæle,
 Det klart i den dejliges dybe Øjne laa.
 Det klang med den dejliges Mæle.

Magnet-Øen nævnes hin underfulde Ø;
 Der Seklet³ som Døgn mig er svundet.
 Hvor Avalun⁴ opstiger af Verdensdybets Sø,
 Mig det dybeste Liv er oprundet.

... ..

¹ Det er et Træk, som hyppigt forekommer i gamle Sagn, at de Mennesker, som inden deres Død optages blandt overjordiske Væsener eller i Himlen, miste Erindringen om deres tidligere Liv: samtidig svinder Tiden for dem med en utrolig Fart, hundrede Aar ere som et Minut. ² Genien (= *genius*) d. v. s. Folkeanden. ³ Aarhundredet (lat. *seculum*). ⁴ Avalun (eller bedre Avalon) er Navnet paa en Vidunderø, hvor efter gamle keltiske Sagn de døde Helte opholde sig og nyde en evig Lykke sammen med skønne Feer. Avalon er i den senere Middelalders Digtning særlig bekendt som Opholdssted for den udødelige Kong Arthur og hans Søster Morgana.

Festen paa Avalun.

I Sommernatsfest paa Morganas Ø
 Jeg hilset Alfernes Konning.¹
 Skönt Oberon² bar paa Sky over Sø
 Til Festen sin lille Dronning.³
 Han er en Smaadrenge med Vinger paa
 Og Guldkrans i gyldne Lokker.
 Den Drot kan Sjælenes Liv forstaa,
 Som toner fra Fuglestruber smaa
 Og drømmer i Blonsterklokker.

I Oberons Blik der tindrer en Ild,
 Lig Blink fra brændende Kloder;
 Og tit mod sin Dronning underlig vild
 Opflammer Morganas Broder.⁴
 Da er der Storm i Naturens Bryst:
 Bleg flygter den Lilje-Dronning.
 Men naar de kan høre Morganas Røst,
 Titania kommer igen med Lyst,
 Genfavnet af Alfes Konning.

Da bliver der Fest paa Morganas Ø:
 Glad hilset Hjerternes Konning;

¹ Konning, ældre Form for 'Konge'. ² Oberon (oprindeligt *Auberon*, *Alberon*, af den tyske Stamme *alp* = vort 'Alf') Alfernes Kouge; en gammel germansk Sagnfigur, der ogsaa optræder i den ældre franske Litteratur. Efter Middelalderen er Oberons lille, fine og poetiske Skikkelse bleven benyttet af flere Digtere, saaledes af Shakespeare i det fantastiske Lystspil „en Skærsommernatsdrøm“ og af Wieland i det romantiske Digt „Oberon“ (1780); Komponisten Weber har ogsaa benyttet Alfkongen som Motiv til en Opera. ³ Titania. ⁴ Ingemann følger her den senere Sagnform, efter hvilken ogsaa Oberon er Broder til Morgana; efter den oprindelige Tradition havde hun kun, som tidligere omtalt (Side 90), een Broder, den keltiske Sagnhelt Arthur.

Med Natsviermer-Hær paa Sky over Sø
 Han bærer sin lille Dronning.
 Sit gyldne Valdhorn blæser han paa;
 Hun ryster de gule Lokker.
 Det kan hver slumrende Sjæl forstaa;
 Det jubler fra Nattergalstruber smaa;
 Det dufter fra Liljeklokker.

Titania svæver i Glans saa mild
 Som Straalen fra Maanernes Kloder.
 I Alfernes Dans ved Lysfugle-Ild
 Hun favner Morganas Broder.
 Da er der Fred i Naturens Bryst:
 Hver Smaablomst nikker og nejer;
 Hvert Træ, hver Busk og hvert Siv faar Røst,
 Paa dansende Bølger sjunger med Lyst
 Hver Luftning om Kærligheds Sejer.

Alfepoesien.

Oberon svang sig op paa mit Skød;
 Der sad han med Spir og Krone.
 Titania sad paa Fjerpuden blød,
 Paa Guldfasanvingens Trone.
 Oberon rysted sin gyldne Lok;
 Hans Krone faldt mig i Haanden.
 Glad sang den dansende Alfeflok;
 Men dybt jeg røstes i Aanden.

Det var, som Kronen, jeg holdt i Haand,
 Var hele Naturens Hjerte;
 Det var, som det gyldne magiske Baand
 Omsluttet al Fryd og Smerte.
 Oberon gav mig sin Herskerstav;

Hans Spir var en Lotosstængel¹;
Min Sjæl mig syntes et bundløst Hav,
Og Hjertet en mægtig Engel.

Oberon gav sin Dronning et Nik;
Hun fløj fra sin Guldfugltrone.
Hun smilede med sælsomt Maaneskinsblik;
I Luften hun svang sin Krone.
Og Kronen blev til et Regnbuesløv;
Det fløj mellem Jord og Himmel.
Ret aldrig skued mit Øje før
Saa dejlig en Farvevrimmel.

Ret aldrig skued mit Øje før
Shg Pragt mellem Jord og Himmel:
I gennem det flyvende Regnbuesløv
Der skimmed en Særsyn-Vrimmel.
I Lysglans flagred der Piger smaa
Med Stjerner paa Sommerfuglvinger.
Det var, som jeg alle Guds Engle saa;
Det klang, som Sfæresang² klunger.

Og det var Oberons Horn³, som klang;
Han stod paa mit Skød og blæste.
Det var, som hele Naturen sang;
I Drengens Øjne jeg læste:

¹ Lotus (eller Lotos) er en stor Vandplante af Aakande-familien, der har hjemme i Indien og Ægypten. ² Eliter en Lære, som fremsattes af nogle græske Filosofer i Oldtiden (Pythagoræerne), fremkaldte Himmellegerne i deres stadige Omsvingning en guddommelig Musik, idet Himmelsphærens Afstand fra hverandre netop svarede til Længdeforholdet mellem de Strenges, der giv indbyrdes harmoniske Toner. Denne Musik var udsørg for Menneskene, fordi de altid levede i Verdensaltets Harmoni. ³ Oberon ejede et Tryllehorn, der var i Besiddelse af mange forskellige vidunderlige Egenskaber.

De tindred med tusind Stjerners Ild,
Med tusinde Maaners Flammer.
Den mægtige Klang, snart dyb, snart mild,
Udvided mit Hjertekammer.

Mig syntes, den hele Verden sang,
Og selv jeg højt maatte sjunge.
Det var, som min Røst i Skyerne klang.
Hvert Baand var læst fra min Tunge.
Men Sangen med hele Naturens Røst,
Hin Sfæresang uden Lige —
Den steg fra den skønneste skønnes Bryst —
Den klang fra Morganas Rige.

Alfespeglen.

Dagenes rullende Strøm bortgik;
Forglemmt var Kamptidens Luer.
Forglemmt var Heltens Daad og Skik;
Da brast et Slør ved Titanias Nik;
Jeg studsede og saa med smilende Blik
En Lejr af Kæmper som Finer.

Jeg saa, hvor Klippen takkede sig stejl,
I Maanelys Spindelvævs-Telte.
Paa Søen blev Guldsmædvinger til Sejl;
Mit Øje saa i et magisk Spejl
Et Spil af Kæmpers pudsige Fejl,
Udført af Puslingehelte.

De snapped Oberon Hornet af Haand;
De satte det bagvendt for Munden.
De smældede med Svøbe; de klappede med Vaand¹;
Hver Hornet indaanded sin skæmteude Aand;
Da løsnede Naturens Lumer hvert Baand,
Og Spøgen blev broget i Lunden.

¹ Gren.

Paa Hovedet dansed Vætternes¹ Hær;
 Forvandlet var alle til Gække.
 Der valsed Smaaharer med Harnisk og Sværd,
 Og Pindsvinet nejed med Vifte og Fjer.
 Godmodigt i venlige Sommernatsskær
 Klang Latter fra Busk og fra Hække.

Den bagvendte Verden forlystet en Stund.
 Smaaaskælmerne tog jeg paa Armen;
 Slet ingen de saared i Gækkenes Lund.
 Men da satte Oberon Hornet til Mund;
 Morgana sang Lunernes Vrimmel i Blund —
 Og Hjertet sig løfted i Barmen.

Titania Sleret mod Stjernerne svang;
 Dybt Oberon blæste i Skoven.
 Fluks alle Smaaaifer saa nydelig sprang,
 Og Fuglene jubled, og Kilderne sang,
 I Skoven det sused, i Skyen det klang,
 Og Fiskene leged i Voven.

Morgana hæved i Natten sin Røst
 Med Toner fra Livsstrømmens Kilde.
 Det klang som fra Kærligheds evige Kyst —
 Da bæved hvert Hjerte af saligste Lyst;
 Hvert Lune blev fromt i Naturens Bryst;
 De spøgende Alfer blev stille.

Hvilen hos Morgana.

Sad jeg ved Morganas Side paa den underfulde Ø —
 Lytted jeg til hendes Tale ved den dybe klare Sø —
 Saa jeg i den skønnes Øjne, hvor et Hav af Tanker laa —
 Kunde Tidens Hjul udrullet, dog det syntes stille staa.

¹ Forældet Benævnelse paa et overnaturligt Væsen.

Og som Kernen samlet gemmer Egens Blad og Blomst
 og Gren,
 Alle Tanker i min Hjerne sammenslynged sig i een.
 Alle Ønsker i mit Hjerte, alle Haab og alle Savn
 Sammensmelted og opløstes i den ene Tankes Favn.

Det var Fred foruden Lige; det var en lykkelig Ro;
 Det var Hvile, det var Stilhed, som vi hørte Græsset gro.
 Det var, som Alverdenspulsens i mit eget Hjerte slog;
 Det var, som Naturen aanded, naar hun salig Aande drog.

I hvert Ord fra hendes Læbe aanded Sjælen af en Tid,
 Med den store Aandens Vilje, som udpræges i dens Lid.
 Hvad de tusind Slægters Sjæle efterstræbe ubevidst,
 Blev en Tankesol af Straaler, som udvælded af en Guist.

— Og jeg saa, hvad selv jeg vilde; hun blev Storheds-
 tankens Tolk,
 Som udfolder sig til Klarhed i mit Liv og i mit Folk.

Holger ved Mindernes Kilde.

Hvor Oberon lever, hin Hjerterigets Drot.
 Og Titania, Synernes Dronning,
 Jeg mødtes paa Morganas vidunderlige Slot
 Med Arthur, hin herlige Konning.¹

¹ Arthur (eller Artus) er en gammel keltisk Helt fra den tidlige Middelalder. Om alle hans stolte Bedrifter, hans Erobringer og mærkelige Rejser har der tidlig dannet sig en Række eventyrlige, fantastiske Sagn, der i det 12te Aarhundrede udformedes i lange franske Ridderdigte og Romaner; i disse spille ogsaa de ham omgivende tapre Riddersmænd („Ridderne om det runde Bord“) en fremtrædende Rolle. Fra Frankrig vandrede Arthurromanerne i den senere Middelalder til de fleste andre Lande i Europa. I vore Dage ere herken hørende Emner blevne benyttede af Rich. Wagner i flere af hans Operer (Parzifal).

Vi Daadskraften øved; vi red i mægtig Dyst.
 Hver Dag vandt vi Hæder og Kranse.
 Hver Nat der klinged Harper i Lunden med stor Lyst;
 Da saa vi paa Alfernes Danse.

Og Dage bortsvang sig med Øjeblikkets Flugt,
 Og Nætternes Fryd havde Vinger.
 Den hele Verden ejer dog intet Liv saa smukt;
 Men brat som en Sang det bortklinger,

Aarhundreder bortfløj; jeg mærked ej dertil;
 Da stod jeg en Kvæld ved en Kilde.
 Jeg lytted til Vovernes underlige Spil:
 De hvisked saa venlige milde.

Jeg bøjed mit Hoved; jeg aned dog et Savn;
 — End bar jeg Forglemmelsens Krone;¹
 Jeg husked end ikke mit gamle danske Navn —
 Sært rørte mig Bølgernes Tone.

Det var mig, som de hvisked om, hvad jeg havde glemmt.
 Min Guldkrans var trillet i Voven —
 Brat vaagned hvert Minde, som var i Sjælen gemt,
 Om Danmark og Issefjordskoven.

Jeg mindedes Carolus og Ridderskabets Flor,
 Og alle de kære, som døde;
 Jeg husked paa mit Navn, og min Længsel blev stor —
 Da klang det, som Vindharper lode.

Jeg hørte Morgana; men ej jeg hende saa —
 Mig favned usynlige Arme:
 „Nu Timen er kommen — tilbage skal du gaa,
 Hvor Folkenes Livsbølger larme.

¹ En Krans, som Morgana havde givet ham. I Chr. Federsens Krønike læses: „Jomfru Morgana gaff hannem en kaastelig, dyrebar guldkrantz og sette hannem paa hans hoffuit, saa glænd han strax alle de ting i verden vaar.“

„Paa ny skal du vandre til mægtig Idræt hen:
 Dit Folk skal genkende din Stemme.
 Men glemmer det dig atter — jeg favner dig igen;
 Hvor Aanden har Liv, har du hjemme.“

Forsvundet var Slottet — som Skyer for det hen —
 Og Skibet sig vugged paa Sandet.
 Ud skød jeg min Snække; jeg sejled bort igen —
 Jeg sejled mod Fædrelandet.

Holger Danskes Tilbagekomst.

Jeg for til Idræt; jeg for til Strid;
 Højt sang jeg atter paa Havet:
 Det Liv, der drev mig til Manddomsid,
 Var ej med Sekler¹ begravet.

Ved Lænd mig klirred mit gamle Sværd,
 Og Løveskjoldet paa Armen;
 En Skat jeg dog ejed, fuldmere værd:
 Den bar jeg lenlig i Barmen.

Jeg havde set paa Morganas Ø
 Til Bunds i Naturens Sjøle,
 Og hvad der i Verden aldrig kan dø,
 Fik dybest i Hjertet Mæle.

Det kaldte mig til udødelig Færd,
 Paa Verdens Øer og Have,
 Med Haand og Tunge, med Aand og Sværd,
 Trods Tidens Orme og Grave.

¹ Se Side 90.

Mig fulgte de store Tidens Aand
 Fra Kejser Carolus' Dage.
 Klenodet¹, mig laantes af Alfhaand,
 Skønt kaldte Livet tilbage.

Jeg gænte til herligst Syn hver Stund
 Titania's Slør ved Barmen.
 Naar Oberonshornet klang for min Mund,
 Til Toner blev Hjertevarmen.

I Franken jeg landede med Sværd i Haand;
 Derom gik Sagn gennem Tiden.
 Den døende Gnist af Riddernes Aand
 Udsluktes fast aldrig siden.

Til Danmark for jeg med Sværd og Skjold,
 Med Oberonshornet for Munden;
 Glad Dansken saa mig paa Hav, paa Vold,
 Og altid i Hædersstunden.

Med store Knud² jeg til Bretland³ for;
 Jeg stred, hvor Volmeene⁴ strede.
 Jeg fulgte den største Dronning⁵ i Nord
 Og Helten paa Kolberger-Hede.⁶

Blandt Tingmænd red jeg paa skumhvid Hest,
 Godt Raad jeg dem hvisked i Øret.
 De Nordens Skjalde, jeg undte bedst,
 Jeg laante Hornet og Sløret.

Tit sejled jeg til Magnetøen hen,
 Naar Idrætstider var omme;
 Jeg kom dog hvert hundred Aar igen,
 Naar Frænder ventede mit Komme.

¹ Se Side 35. ² Knud den Store 1018-1035. ³ England. ⁴ Valdemarernes. ⁵ Dronning Margrete 1387-1412. ⁶ Krisban IV.; Slaget paa Koldbergheide fandt Sted 1644.

Da sidst jeg stod paa Danrigets Vang,
 Jeg hilsend Drotten hin milde¹,
 Hvis Røst blandt løste Sjæle² mig klang
 Mest dansk fra Tidernes Kilde.

Naar Livet blomstrer i Danskers Sind,
 Og Sangen paa Folkets Tunge,
 Fuldklar jeg træder i Livet ind,
 Og Skjaldene om mig sjunge.

Mit Navn hver Bonde kender endnu,
 Og glad jeg rækker ham Haanden.
 Med Lyst jeg kommer mit Liv i Hu;
 Jeg lever med Folkesaanden.

Du ved det, Landsmand! jeg er ej død;
 Med Kraft jeg kommer tilbage:
 Jeg er din fuldtro Hjelper i Nød
 Paa Danmarks gamle Dage.³

¹ Frederik VI. ² Her sigtes til Bøndernes Frigørelse ved Stavnsbaandets Løsning. ³ Som de fleste andre Nationalhelte (f. Eks. Tyskernes Frederik Barbarossa, Kelternes Arthur, Spaniernes Cid osv.) anses Holger Danske for udsædelig (samlg. Side 7).